

ทะเลมิติ สายลมพันปี

นิยายแฟนตาซี ข้ามเวลา

เมื่อนักโบราณคดีสาวสัมผัสสายลัคนาโบราณ
เธอพบว่าตัวเองอยู่ในโลกที่ไม่มีในแผนที่
พร้อมกับมือถือ... และหัวใจที่กำลังจะเปลี่ยน

© 2026 · สงวนลิขสิทธิ์ทุกอย่าง

บทที่ ๑ – ประตูละแอมที่ไม่มีใครเห็น

ฝนกำลังถล่มกรุงเทพฯ อย่างไม่ปรานี

วิมลดา สายทอง นักโบราณคดีวัย ๒๘ ปี วิ่งหลบฝนเข้าไปในซอกแคบระหว่างอาคารเก่าสองหลังย่านเยาวราช มือหนึ่งกอดกระเป๋าเป้แน่น อีกมือกดโทรศัพท์ดูแผนที่ สถานที่ที่เธอมาไม่ใช่ร้านอาหาร ไม่ใช่ห้องสมุด แต่เป็นอาคารร้างที่ว่ากันว่าเคยเป็นห้องเก็บสมบัติของพ่อค้าชาวจีนโบราณ

เธอมาเพื่อถ่ายภาพลายสลักบนผนังเพื่อทำวิทยานิพนธ์ ไม่มากไม่น้อย

"เลข GPS มันพาฉันมาตรงนี้จริงๆ ด้วย" เธอบ่นพิมพ์คำ แล้วดันประตูไม้ผุพังเข้าไป

ภายในมืดสนิท กลิ่นอับชื้นจับจมูก วิมลดาเปิดไฟฉายจากมือถือส่องดู ผนังเต็มไปด้วยลายสลักที่เธอไม่เคยเห็นในตำราเล่มไหน ไม่ใช่ภาษาจีน ไม่ใช่ภาษาไทยโบราณ แต่เป็นสัญลักษณ์ววนคล้ายเกลียวน้ำที่วนซ้อนทับกันอยู่ตรงกลางผนัง

เธอยื่นมือไปแตะโดยไม่คิด

แสงทองพุ่งออกมาจากรอยสลัก ร้อนจนเธอต้องปิดตา หูได้ยินเสียงคล้ายแก้วแตกพ่นขึ้น จากนั้น... เงียบ

วิมลดาเปิดตา

ฝนหายไป อาคารหายไป กลิ่นน้ำมันเครื่องและไอเสียรถหายไป
แทนที่ด้วยกลิ่นดินชื้นหลังฝน กลิ่นควันไฟจากเตาถ่าน และเสียง
อีกทีกของตลาดที่เธอไม่รู้จัก

เธอยืนอยู่กลางถนนดินแดง ท่ามกลางผู้คนแต่งกายด้วยผ้าพัน
ตัวสีดิบ หันมามองเธอด้วยสายตาหวาดผวา รวากับเพิ่งเห็นผีโผล่
กลางตลาด

มือถือในมือน้ำยังสว่างอยู่ — แบตเตอรี่ ๑๐๐% power bank ใน
กระเป๋าเป้หนักอึ้ง พร้อมใช้งาน

แต่สัญญาณ... ไม่มีแม้แต่เส้นเดียว

บทที่ ๒ — เมืองรัตนา

ชื่อเมืองนี้คือ รัตนา — เมืองท่าในอาณาจักรสุริยมณฑล ซึ่งไม่มีในแผนที่ประวัติศาสตร์เล่มไหนของโลก เพราะมันไม่ได้อยู่ในโลกที่วิมลดารู้จัก

เธอรู้เพียงว่าตัวเองอยู่ในอดีต เพราะดาวบนท้องฟ้าช่างสว่างสดใสเกินกว่าที่กรุงเทพฯ จะให้ได้ และพระอาทิตย์ตกบนทิศที่ผิดเพี้ยนไปเล็กน้อยจากที่เธอจำได้

วิมลดาพยายามพูดกับคนในตลาด แต่ภาษาของพวกเขาเป็นคำที่เธอเคยเห็นแค่ในจารึกโบราณ — เธอฟังออกบ้าง พออ่านริมฝีปากได้บ้าง แต่พูดได้น้อยมาก

จนกระทั่งชายคนหนึ่งแหวกฝูงชนออกมา

เขาสูงกว่าคนทั่วไปในตลาดสักหัว ผมดำมัดไว้สูง ใบหน้าเข้มแต่ไม่ดุ สวมเสื้อหนังสือน้ำตาลที่มีตราอักษรทอง นั่นคือเครื่องหมายของราชองครักษ์แห่งรัตนา

"เจ้าเป็นใคร มาจากไหน แต่งกายประหลาดเช่นนี้" เขาพูดซ้ำๆ ชัดถ้อยชัดคำ สายตาไม่ได้โกรธ แต่ระวัง

วิมลดากระแอมไอ พยายามดึงความจำเก่าๆ จากการเรียนภาษาโบราณออกมา *"ข้า... มาจากที่ไกล ไม่ทราบทาง ขอความช่วยเหลือด้วย"*

ชายคนนั้นเอียงหัวมอง แล้วพูดว่า "ข้าชื่อ อรินทร์ ทหารรักษา
เมือง หากเจ้าไม่มีเจตนาร้าย จงตามข้ามา"

เธอไม่มีทางเลือก จึงตาม

บทที่ ๓ — แสงจากอนาคต

อรินทราพาเธอไปที่สำนักงานทหารใกล้ประตูเมือง ให้นั่งรอบนม้านั่งไม้ แล้วเรียกผู้ใหญ่มาสอบถาม แต่ก่อนที่ผู้ใหญ่จะมาถึง ท้องฟ้าก็มีดสนิท และเทียนดวงเล็กในห้องก็ไม่สว่างพอ

วิมลดาล้วงมือถือนอกมาโดยไม่คิด กดปุ่มเปิดไฟฉาย

แสงขาวพุ่งออกมาสว่างเจิดจ้า

ทหารสามคนที่นั่งอยู่ในห้องกระโดดลุกพร้อมกัน คนหนึ่งหยิบหอก คนหนึ่งเตรียมวิงหนี แต่อรินทรียกมือหยุดทุกคนไว้ สายตาของเขาไม่ได้กลัว เพียงแต่พุ่งไปที่สิ่งที่อยู่ในมือของเธออย่างตั้งใจ

"วัตถุนั้น... คืออะไร" เขาถามซ้ำๆ

"คือ... อุปกรณ์ส่องสว่าง" วิมลดาตอบ แล้วค่อยๆ เดินเข้าไปหา ยื่นมือถือให้ดู

อรินทราไม่ได้คว้าไปจากเธอ แต่โน้มตัวดูอย่างระมัดระวัง นิ้วของเขาเกือบแตะกระจกหน้าจอ "มันร้อนไหม" เขาถาม

"ไม่ร้อน"

เขาแตะด้วยปลายนิ้ว จอสว่างขึ้นอีกระดับพร้อมแสดงนาฬิกา ๒๒:๔๗ น. เขาชักมือกลับรากับโดนไฟลวก แต่ไม่ได้ถอยออกไปไกล

"ในวัตถุนี้มีภูตสิงหรือ"

วิมลดาคิดแค่วินาทีเดียว "ไม่ใช่ญาติ แต่เป็นวิทยาศาสตร์ — ความรู้ของคนในยุคที่ข้ามมาจาก"

"ยุคที่มาจาก" อรินทร์ทวนคำ แล้วนั่งลงตรงข้ามเธออย่างสงบ สายตาจริงจัง "เข้ามาจากอนาคต"

ไม่ใช่คำถาม แต่เป็นประโยคที่เขาพูดออกมาอย่างมั่นใจ วิมลดาแปลกใจ

"เจ้ารู้ได้อย่างไร"

"เพราะตำราของสำนักดารารจารย์บอกไว้ว่า ในทุกๆ พันปีจะมีผู้หญิงจากกาลอนาคตเดินทางมาปรากฏที่เมืองวรัตนา" เขาพูด แล้วเงยหน้ามองตรงๆ "และนั่นเป็นเหตุที่ข้ายืนอยู่หน้าประตูเมืองวันนี้ — ข้ารอเจ้ามานานสองปีแล้ว"

วิมลดาอ้าปากค้าง

บทที่ ๔ — ความลับของสุริยมณฑล

คืนนั้นอรินทร์พาเธอไปพักที่บ้านของนักดาราศาสตร์สูงอายุชื่อ **ท่านโสตถิ์** ผู้ที่รู้ทุกอย่างเกี่ยวกับตำนานผู้หญิงจากอนาคต แต่ก็เพียงรู้ว่าตัวเองแก่เกินกว่าจะรับมือกับมันแล้ว

"ในตำราบอกว่าเธอจะมาพร้อมกับแสงในฝ่ามือ และกล่องที่กักเก็บเสียงและภาพไว้" ท่านโสตถิ์พูดในขณะที่เพ่งคู่มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะ **"และเธอจะมาเพื่อช่วยหยุดสิ่งที่เราหยุดเองไม่ได้"**

"สิ่งนั้นคืออะไร" วิมลดาถาม

อรินทร์ตอบแทน เสียงของเขาหนักขึ้น **"โรคระบาดที่กำลังจะทำลายเมืองวรัตนา มันมาจากทางทิศเหนือ ผู้คนล้มตายไปแล้วสองหมู่บ้าน หมอยาของเราไม่รู้ว่ามันคืออะไร สมุนไพรทุกชนิดที่เราມີใช้ไม่ได้ผล"**

วิมลดาเงยบrows มองของเธอหมุน เธอไม่ใช่หมอ แต่เธอเรียนโบราณคดีมา รู้เรื่องโรคระบาดในประวัติศาสตร์บ้าง รู้เรื่องการกักตัว รู้เรื่องการทำความสะอาด สิ่งที่คุณไม่รู้

"ข้าจะลองช่วย" เธอพูดออกมาก่อนที่สมองจะเตือน **"แต่ต้องใช้เวลา"**

อรินทร์มองเธอ สายตาของเขาในแสงเทียนนั้นไม่ได้มีแค่ความจริงจัง ยังมีบางอย่างที่เธอไม่แน่ใจจะเรียกว่าอะไร

"ข้าจะอยู่เคียงข้างเจ้าตลอด" เขาพูดเบาๆ "ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น"

วิมลดาเงียบ แล้วกดปุ่มเปิดแอปจดบันทึกในมือถือ เธอเริ่มพิมพ์ทุกอย่างที่รู้เรื่องโรคระบาดและการป้องกัน โดยที่ไม่รู้ว่าคิन्नนั้นเป็นจุดเริ่มต้นของสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าที่เธอจะจินตนาการได้

บทที่ ๕ — แสงที่ยังสว่างอยู่

สามสัปดาห์ผ่านไป

วิมลดาสอนคนในวัดนาเรื่องการล้างมือ การต้มน้ำดื่ม การกักตัวคนป่วย และการแยกเครื่องใช้ เธอใช้มือถือถ่ายรูปสมุนไพรรักษาโรคของเมืองใช้ บันทึกชื่อ บันทึกสรรพคุณ เปรียบเทียบกับข้อมูลในแอปที่เธอโหลดไว้ก่อนที่สัญญาณจะหาย

Power bank ทำหน้าที่ได้อย่างที่สัญญาณ แบตเตอรี่ยังเต็มอยู่มากกว่าครึ่ง

คนในเมืองค่อยๆ หายป่วย ช้าๆ แต่แน่นอน

อรินทรอยู่เคียงข้างเธอทุกวัน ตอนแรกเพื่อดูแลความปลอดภัยต่อมาเพื่อช่วยแปลภาษา แล้วก็เพื่อบางอย่างที่ทั้งคู่ยังไม่ได้พูดออกมา

วันหนึ่งขณะที่นั่งดูพระอาทิตย์ตกที่ระเบียงบ้านท่านโสตถิ์ อรินทรถามเธอว่า *"เจ้าอยากกลับไปหรือเปล่า"*

วิมลดานิ่งสักระยะ มองฟ้าสีส้มที่ไม่มีควันรถ ไม่มีตึกระฟ้า มีแค่ยอดไม้และดาวดวงแรกที่เพิ่งโผล่พ้นขอบฟ้า

"ไม่รู้" เธอตอบตรงๆ

"ถ้าเจ้าหาทางกลับไม่ได้" เขาพูดเบาๆ *"วัดนาก็มีที่ให้เจ้าอยู่เสมอ"*

เธอหันไปมองเขา ใบหน้าที่เคยดูเข้มงวดตอนแรกพบกันตอนนี้
กลับดูอ่อนลงในแสงสนธยา

มือถือในกระเป๋าของเธอส่งเสียงสั่น เธอล้วงออกมาดู — ไม่มี
สัญญาณ แต่จอแสดงข้อความที่ระบบบันทึกอัตโนมัติขึ้นมาเอง
ข้อความที่เธอพิมพ์ไว้เมื่อสามอาทิตย์ก่อนก่อนจะทะลุมิติ

"บันทึก ๑๕ มิถุนายน — วันนี้ฝนเห็นสถานที่ที่ไม่เคยไป แต่รู้สึก
ว่าเป็นบ้าน"

วิมลดายิ้มเบาๆ ปิดหน้าจอ

แล้ววางมือถือลงบนตัก มองพระอาทิตย์ตกดินไปพร้อมกับชายที่
รออยู่สองปีโดยไม่รู้ว่าเขากำลังรออะไร และเธอก็ไม่รู้ว่ากำลังมองหา
อะไร จนกระทั่งพบกัน

สายลมพันปี ยังคงพัดผ่านช่องว่างระหว่างเวลา

พาคนสองคนจากสองยุคมาพบกัน

ในโลกที่ไม่มีในแผนที่ แต่มีอยู่จริงในหัวใจ

— จบบทนำ —